

Bjarke Schjødt Larsen

GH **ST**
KONTROLLØREN

Illustreret af Andreas Erstling

Alvilda

ET TYVERI

Det er en mørk og stormfuld aften. Der lyder et skrig fra en kvinde. Og et skud. Så et til. En mand med en pistol i hånden kommer løbende ud fra en gyde.

Det lyder som en krimi.

Men det er det ikke. For ned fra himlen daler jeg. GHOST, det usynlige spøgelse. Superhelten, der våger over min by. Et hurtigt blik mod gyden gør det klart, at manden ikke ramte nogen med skuddet. Det var bare for at true. Jeg gør mig synlig, og da jeg daler ned mod ham, danner min skygge en silhuet i gadelygtens skær.

Tyven ser op, og jeg sparker ham omkuld. Han lander på jorden og trækker sin pistol. Skyder imod mig igen og igen. Skuddene flyver lige gennem mig.

Det hele skyldes min dragt. Jeg fandt den for snart mange uger siden og har været superhelt lige siden. Jeg kan gå gennem mure og gøre mig usynlig som

et spøgelse. Og jeg kan svæve. Jeg er noget nær uovervindelig, når det kommer til tyve som ham her.

Tyven bliver ved med at trykke på aftrækkeren, og til sidst er hans pistol tom. Der lyder hule klik for hvert tryk. I den anden hånd har han en dametaske og en pung. Jeg tager det fra ham. Så tager jeg hans pistol og vender mig, så min kappe rammer ham i hovedet.

Så længe jeg holder fast på ting, kan jeg også gå gennem vægge med dem. Jeg skubber pistolen halvt ned i asfalten, så den sidder fast.

”Tager du noget fra nogen igen ...” siger jeg og holder en pause, mest for at skræmme ham endnu mere. ”Så er det dig, der sidder fast næste gang.”

Jeg tager hans pung og sørger for, at pigen i gyden får sin taske tilbage. Da jeg har gjort det, sætter jeg mig igen på et hustag og ser ud over min by. Jeg tæller de penge, der var i tyvens pung. Kun 100 kr.

Med et skuldertræk begiver jeg mig hjemad. Livet som superhelt er ikke så fedt, som man skulle tro, men der er lige nok penge til aftensmad.

Da jeg er kommet ind, smider jeg æsken med den burger, jeg har købt, på sengen og tager dragten af. Så åbner jeg hotellets minibar og tager en cola ud.

Jo mindre jeg tager, des bedre. Også selvom jeg har valgt at overnatte på et hotel med fem stjerner.

Jeg har gjort det længe. Der er tre hoteller i midtbyen, som jeg er begyndt at holde øje med, og der er altid mindst et af dem, der har et værelse ledigt. Når værelset alligevel er tomt, tænker jeg, at det er okay, at jeg sniger mig ind og overnatter. Det må være fair nok, når jeg har arbejdet hele dagen med at gøre byen sikker.

Jeg lægger den hvide dragt fra mig på stolen, så jeg hurtigt kan få den på igen i morgen tidlig. Så smider jeg mig på sengen og finder fjernbetjeningen for at se tv. Der er kun åndssvage reality-programmer. Men det er okay. Jeg er så træt i hovedet, at jeg alligevel ikke orker andet.

Jeg åbner æsken med den slatne burger og vil sætte vækkeuret til på min mobil. Det går bare ikke. Jeg har haft den slukket, siden jeg stak af. Der kom for mange sms'er. De var fra Gitte, min gamle plejemor. Handlede om, at min lillesøster savnede mig. At de ikke kunne trøste hende. At de tilgav alt, hvis bare jeg kom hjem.

Men det kan ikke lade sig gøre nu. Jeg har lagt det bag mig. Jeg er GHOST nu.

Jeg kan bare ikke slippe tanken om Darla. Min lillesøster, som jeg ikke har set i flere uger.

Så slemt ville det vel ikke være at kikke forbi?

DEM, DER IKKE KAN SE MIG

Det føles helt naturligt at tage turen hjem. Det er først, da jeg griber ud efter mine nøgler i lommen, at det går op for mig, at jeg ikke har dem. Jeg smed dem i postkassen, da jeg tog hjemmefra.

Det er ikke hjem længere. Ikke mit hjem. Min plejefar, Poul, smed mig ud.

Jeg gør mig usynlig og lister mig tættere på, træder gennem muren og ind i stuen, hvor de sidder alle tre. Jeg tør næsten ikke trække vejret. Det er lørdag middag, og der kører et eller andet dumt på tv. Darla og Poul sidder i sofaen og ser på det.

Gitte sidder i stolen ved siden af og læser lokalavisen. Jeg kan skimte en overskrift: Lokal dreng væk på femte uge.

Jeg er lige ved at fnyse af raseri.

Så lister jeg ind på mit gamle værelse, der stadig står,

som da jeg skred. Jeg finder nogle rene T-shirts og bukser, så jeg har lidt til de næste par uger. Da jeg lukker skuffen igen, kommer jeg til at knalde den lidt for hårdt i, så det larmer.

”Danny? Er det dig?” hører jeg en stemme sige ude fra gangen. Jeg stikker hånden med tøj gennem væggen. Dragten kan stadig ikke gøre det, jeg bærer på, usynligt.

Gitte ser ind. Darla kommer hurtigt efter. ”Er det ham, er han ...?”

Med et suk stryger Gitte Darla over håret og går ind og lukker skuffen med tøj.

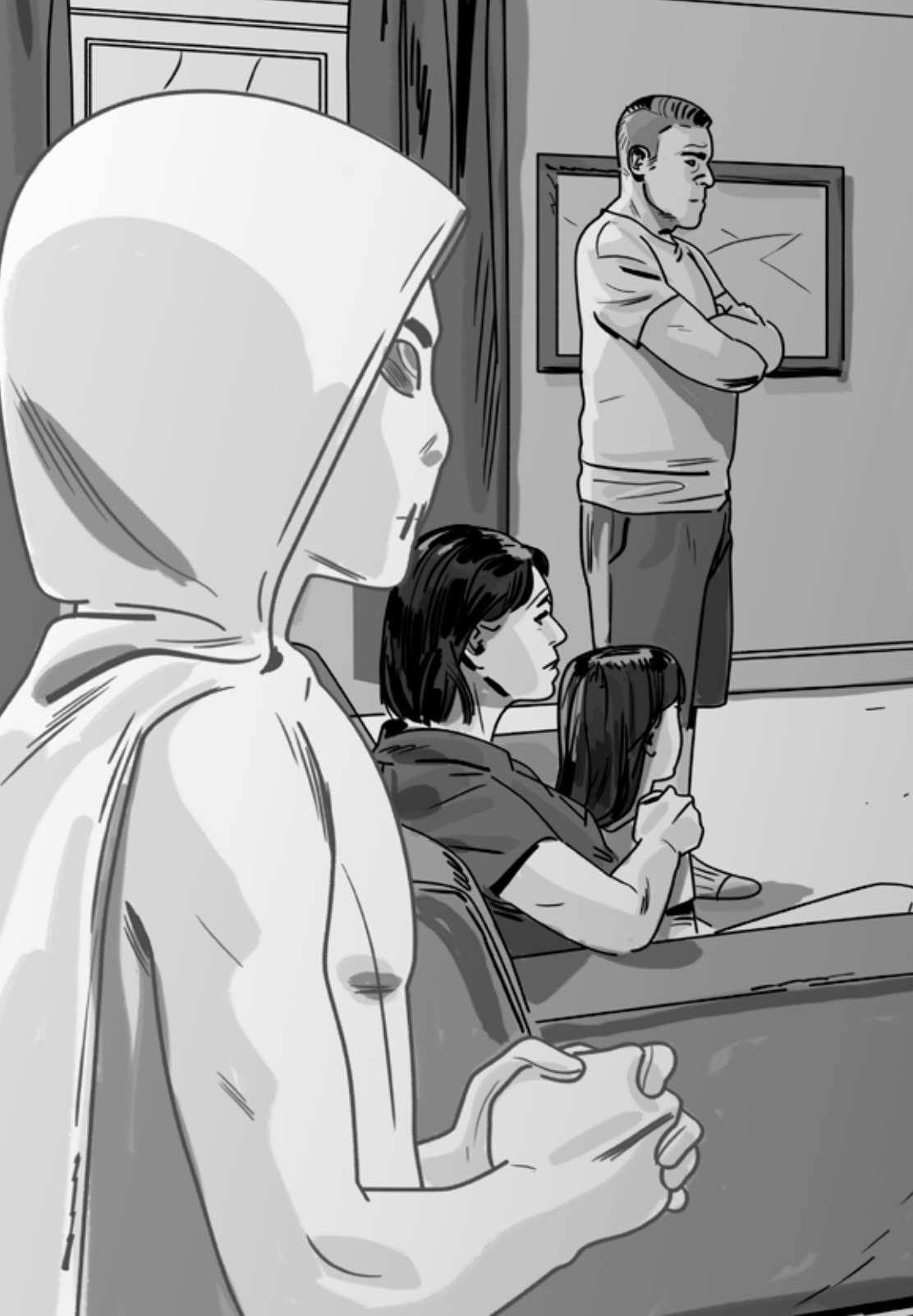
”Gitte,” siger Poul. Så bliver han afbrudt af lyden fra TV-avisen. Det er *breaking news*.

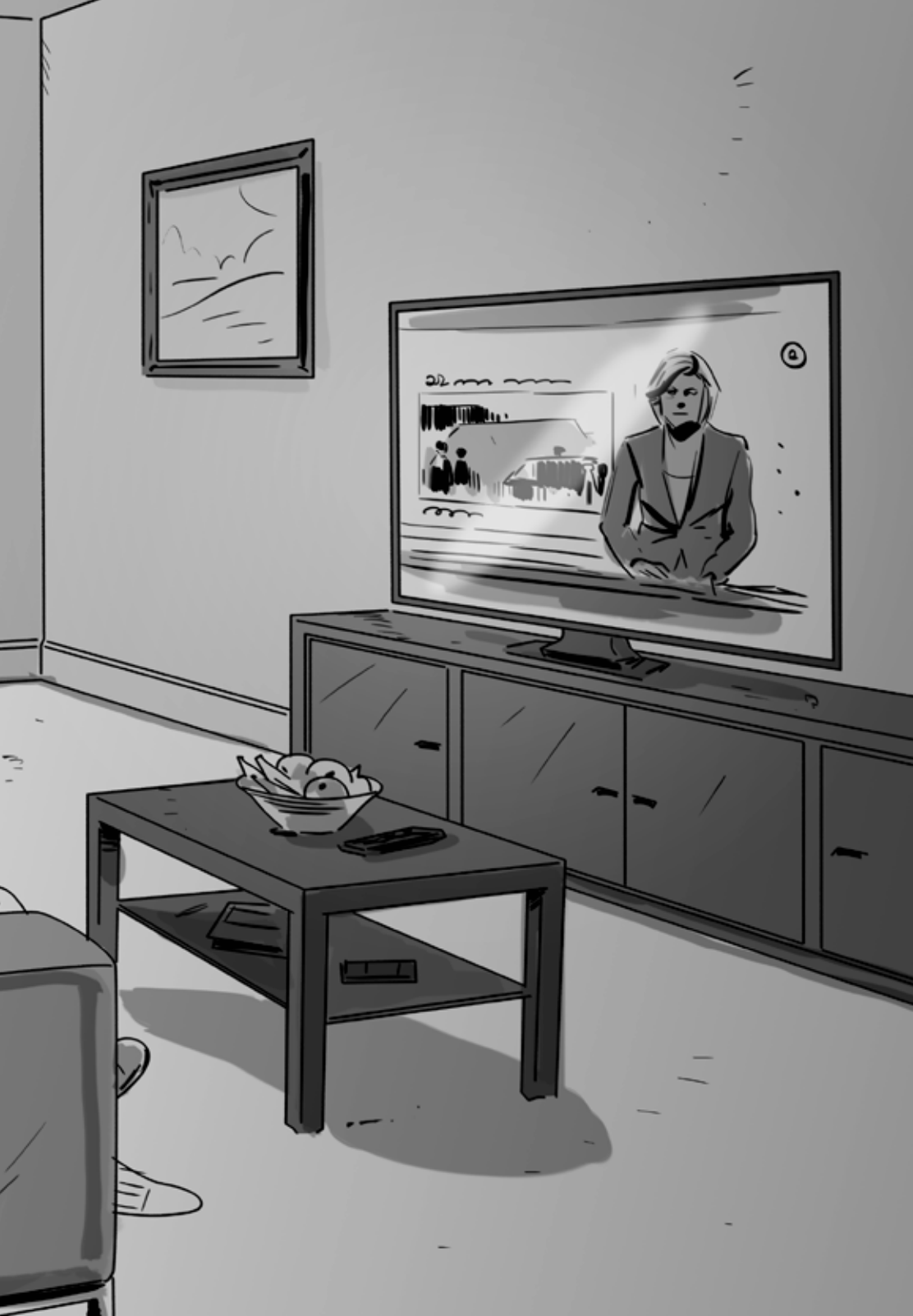
Jeg smider tøjet fra mig ude i haven og skynder mig ind i stuen. Jeg er usynlig, og der er heldigvis en stor hæk rundt om vores have, så ingen ser tøjet på den anden side.

I TV-avisen fortæller de om en røver, der har plyndret en smykkebutik og stjålet for mange hundrede tusind kroner diamanter.

Han har skudt tre mennesker og har nu gemt sig i et forladt, gammelt hus. Han har taget et gidsel, så politiet er bange for at gøre noget.

”Er det ham?” spørger Gitte stille, selvom de begge to godt ved, at Darla kan høre det.

Poul trækker på skuldrene. Så kommer signalementet af røveren op på skærmen. De ånder begge lettet op, da de hører, at det ikke kan være mig.

Jeg løber ud i haven og hen mod toget. Med mobilen søger jeg efter flere detaljer om røveriet. Det er i midtbyen, men jeg kan godt nå det, hvis jeg hopper på et tog med det samme.

Jeg har en røver og en morder, der skal fanges.

